

ЗОВНІШНІ ДЖЕРЕЛА ФІНАНСУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

На теперішній час у підприємств існує можливість використовувати з метою фінансування свого розвитку кошти, що надходять з різноманітних джерел, зокрема власний прибуток, амортизаційні відрахування, кредитні ресурси, кошти від випуску цінних паперів тощо. При цьому велику роль повинні відігравати зовнішні джерела фінансування інвестиційної діяльності, насамперед банківські кредити, кошти від випуску акцій та кошти від випуску облігацій. Кожному з цих джерел властиві як позитивні, так і негативні риси, тому фінансові менеджери повинні зважити на усі наслідки фінансування проекту розвитку підприємства за рахунок того чи іншого джерела коштів [1, 2].

Стосовно такого важливого джерела фінансового забезпечення діяльності підприємств, яким є емісія акцій, то оцінка доцільності використання даного способу фінансування інвестиційної діяльності потребує урахування таких двох його наслідків: 1) можливе зменшення ступеня контролю над діяльністю даного підприємства теперішніми його акціонерами після здійснення ними додаткової емісії звичайних акцій; 2) можлива зміна доходності звичайних акцій даного підприємства (тобто величини доходу за вирахуванням податків, що припадає на одну акцію) після здійснення їх додаткового випуску.

Якщо розглядати другий із названих вище наслідків емісійної діяльності щодо випуску підприємством додаткового обсягу звичайних акцій, то його кількісна оцінка повинна передбачати, насамперед, розрахунок прогнозованої величини емісійної премії, яку отримують теперішні акціонери підприємства внаслідок емісії ними певного додаткового обсягу звичайних акцій.

Стосовно критерію оцінки доцільності використання банківського кредиту з метою фінансування інвестиційної діяльності, то він залежить від того, чи застосовується потік амортизаційних відрахувань для повернення кредиту. Якщо для повернення позики окрім прибутку підприємства використовуються також і амортизаційні відрахування, то у такому випадку взяття позики для фінансування певного інвестиційного проекту є доцільним, якщо термін її повернення є меншим від прогнозного строку служби основних засобів за даним проектом. Якщо ж для повернення позики використовується лише прибуток підприємства, то за таких умов залучення позики є доцільним, якщо приріст величини чистої теперішньої вартості майбутнього грошового потоку чистого прибутку, що залишається у розпорядженні підприємства-інвестора, є додатним.

Значний інтерес становить вибір найкращого джерела фінансування

діяльності підприємства із таких двох: емісія акцій та банківський кредит. Проведене дослідження показало, що із збільшенням частки коштів від емісії акцій у структурі джерел фінансування інвестиційного проекту розвитку підприємства середній прибуток його теперішніх власників зменшується, але й одночасно зменшується рівень коливання їх прибутку (тобто різниця між верхньою та нижньою його межею). І, навпаки, із зменшенням частки коштів від емісії акцій у структурі джерел фінансування інвестиційного проекту розвитку підприємства середній прибуток його теперішніх власників збільшується, але й одночасно збільшується рівень коливання їх прибутку.

З урахуванням викладеного, послідовність знаходження раціонального співвідношення між коштами від емісії акцій та банківським кредитом як джерелами фінансування інвестиційних проектів містить такі основні етапи: 1) прогнозування нижньої та верхньої меж коливання прибутку теперішніх акціонерів підприємства після реалізації інвестиційних проектів за усіх можливих значень показника структури джерел коштів; 2) вибір критерію оптимізації структури джерел інвестування як функції від нижньої та верхньої меж коливання прибутку теперішніх акціонерів; 3) встановлення обмеження щодо ступеня ризикованості інвестиційної діяльності шляхом вибору мінімально можливого рівня нижньої межі коливання прибутку; 4) визначення раціональної структури джерел фінансування.

Використання розробленого підходу до раціоналізації структури джерел інвестування дозволить підвищити ступінь формалізації прийняття фінансовими менеджерами підприємств відповідних управлінських рішень щодо регулювання фінансового забезпечення реалізації інвестиційних проектів.

1. Федоренко В.Г. Інвестування: Підручник / В.Г. Федоренко. - К.: Алеута, 2006. – 443 с. 2. Майорова Т.В. Інвестиційна діяльність / Т.В. Майорова. – К.: ЦУЛ, 2003. – 376с.

Лук'янович А.С.
студ. групи ЕП-12

Науковий керівник – к.е.н., доц. Мрихіна О.Б.

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВ

Підприємство є конкурентоспроможним, якщо вміє вчасно реагувати на зміни потреб споживачів, оперативно і якісно їх задовольняючи. Конкурентоспроможність підприємств обумовлюється їх активною інноваційною діяльністю, стимулюванням і розвитком наявного інноваційного потенціалу (ІП).

ІП є так-званою «мірою готовності» підприємства здійснювати інноваційну діяльність. Своєю чергою, ІП залежить від забезпеченості підприємства різними видами ресурсів, що необхідні для інноваційного